

Богомилъ Андреевъ бѣ нахално самоувѣренъ. И тази негова черта се предаваше особено ярко. Тя се подсилваше и съ подчертаното чувство на сърдитостъ, навъсеностъ и ревливостъ, които оправдаваха пробудата на неговата просташка отмъстителностъ. Тя отведнажъ порастваше и вземаше връхъ надъ всички духовни качества на героя.

Най-добре това изпъкваше въ ония сцени, дето присѣтствувахе и Непознатиятъ. Само какъ предизвикателно се държеше съ него, съ какво остървение и ненавистъ, каточели съ погледъ искаше да го смачка! Нали се страхуваше да не посегне чуждиятъ човѣкъ къмъ ханна — и картитѣ на Петра се разкриваха, ставаше ясно: що за човѣкъ е той и какъ е богатѣлъ.

Образътъ бѣ улученъ отъ артиста въ неговата характеристика, макаръ да не бѣ дадена съ голѣма дълбочина отъ автора Той бѣ единъ сполучливо моделиранъ сцениченъ образъ.

Петъръ бѣше бждещъ чорбаджия и несимпатиченъ, но Вълчанъ Нановъ, Алфатарскиятъ царъ, отъ „Боряна“ на Й. Йовковъ — ето единъ селски чорбаджия за Б. Андреевъ, който той се постара съ голѣма грижа да създаде на сцената. Какво успѣ да направи отъ тази роля Андреевъ?

Външната страна на образа бѣ постигната изцѣло. Страшенъ човѣкъ е Вълчанъ Нановъ,